

Els reptes d'avaluar durant el confinament i la tele docencia

La teledocència ha suposat un enorme repte per la societat. En primer lloc, els professors han hagut de fer un esforç per adaptar-se a la tecnologia i repensar els formats perquè fos possible l'accès d'uns continguts d'una manera molt diferent. A més d'aprendre determinats formats (moddle o classroom; videoconferències, etc) de manera molt ràpida, ho ha realitzat de manera tant ràpida que no ha pogut preveure les millors solucions. Per exemple, determinades plataformes de videoconferències tenen diferents característiques de manera que alguns alumnes tenien més problemes per connectar-se amb uns o d'altres. Aquest esforç del professorat, s'ha realitzat de manera molt ràpida, i a més ho ha hagut de combinar amb les seves situacions personals i familiars: si en tenia o no, material informàtic adequat; en quin tipus de vivienda estava confinat; i en quina situació familiar es trobava.

En general, es pot dir que ha estat una situació de gran estrès pels adults que treballaven i que havien de conviure amb un o més menors escolaritzats: els pares han hagut de fer de professors, mentre realitzaven la tasca habitual del manteniment (la compra, els dinars, etc.) i a més de monitors (mantenir la pau i el somriure a casa, realitzar alguna activitat "esportiva", etc.). Molts d'aquests pares també treballaven telemàticament i ha estat habitual que no es disposés de suficients dispositius. Es en aquesta situació de pares/professors que molts docents s'han trobat, fet que ha comportat que les seves jornades fossin extremadament llargues. Si a més a més, sumem el fet de que al estar confinats tots els dies eren iguals ("tot plegat era com estar en un bucle") i que no hi havia moments diferents, ha comportat que aquest nivell d'estrès sostingut fos molt dur per la majoria de progenitors.

Així doncs, els progenitors dels alumnes han "fet el que han pogut" segons les seves capacitats, temps, i possibilitats però és indubtable que ha estat un esforç enorme. Alguns d'aquests progenitors han ajudat molt als seus fills, i d'altres gens (per molt diferents raons: alguns per incapacitat; d'altres, per impossibilitat... recordem que molts progenitors eren treballadors essencials sotmesos a una enorme tensió). Crec fermament que la bretxa diferencial entre alumnes s'haurà eixamplat.

Aquesta diferència social en la parta acadèmica no serà únicament negativa: hi ha d'altres aspectes positius. Alguns alumnes que no han pogut seguir el curs adequadament durant el confinament és molt probable que hagin après d'altres aspectes que són molt importants a la vida: la vida en comunitat, el compartir tasques, aprendre a cuinar, etc. Altres alumnes que viuen en una ambient difícil es ben segur que hauràn patit i després hi ha aquelles noies i nois que no "són mirats" i que probablement hauran estat un temps excessius amb pantalles (ja sigui la televisió o bé els videojocs).

En resum, els tres perfils han fet un gran esforç d'adaptació a una situació totalment nova: docents, progenitors i alumnes. Es curiós, com inclús en el cas d'educació d'adults la intervenció dels pares ha estat importantíssima pel seguiment del curs. Tampoc podem oblidar altres professionals (psicòlegs, educadors socials, treballadors socials, etc.) Pels

docents s'ha evidenciat quin alumne tenia "algú" que l'ajudés, que era el veritable fet diferenciador en els resultats del trimestre.

I en aquesta situació com avaluem?

Inicialment vaig realitzar una tasca molt profunda de possible avaluació, però em trobava que la diferència de casos era molt gran: alumnes que els havia anat bé la 1ª i 2ª avaluació, però a la tercera no van fer res; d'altres que no complien l'assistència i l'havien de compensar el tercer trimestre (impossible, al haver confinament); alguns que van entregar les tasques de manera parcial, etc.

Vem considerar finalment a modus de consens entre tots els professors uns punts bàsics per "estar en contacte" i més si s'havien afegit a les videoconferències. Després es sumava la qualificació de les tasques realitzades que no es va valorar de manera qualitativa. D'aquesta manera ens va donar en general unes notes força altes, però hem valorat, en consens, que havien de tenir algun tipus de premi, perquè l'esforç ha estat indubtable.

Alumnes amb poca connexió d'internet; la majoria només podien treballar amb el mòbil (de manera que els dificultava enormement en fer les tasques); molts sense ajuda quan la necessitaven d'algú proper, etc. I tot així la gran majoria van dedicar-se bastant. Aquí hem de dir que tot l'equip docent els hem ajudat en tot el que hem pogut: animant-los constantment; en videoconferències i amb trucades en dissabtes i diumenges si ho necessitaven. Els hem donat tot el recolzament que hem pogut, dins la distància física.

Finalment vem realitzar una avaluació qualitativa per l'estat d'emergència en el que ens trobavem i després a la qualificació sumatòria vem afegir punts segons les tasques entregades de manera quantitativa.

En conclusió, no crec que hem pogut realitzar una veritadera avaluació, però sí s'ha intentat fer un seguiment tant dels alumnes (en el seu estat socio emocional) d'acord amb un coneixement previ de cada alumne en particular i de la seva evolució durant el curs.

Ens ha satisfet enormement la joia de la majoria al veure que aprovaven el curs i que tiraven endavant en la seva construcció personal. Hem alentat en que aquest aspecte primés sobre tots els altres: la seva autoimatge, la capacitat d'aprendre a aprendre i la motivació per una millora personal.

Olga Torre